

Ik word op pad gestuurd voor boodschappen. Het zijn koude, donkere dagen. Mensen hebben treurige gezichten. Bij de bakker dringt de geur van vers brood mijn verstopte neus binnen. Buiten hangt een geplastificeerde kaart met daarop ‘Vergeet uw mondkapje NIET’. Ik voel in mijn broekzak maar hij is nergens te vinden. Ik ben hem... verloren. Net zoals veel mensen familie zijn verloren. Door een onvergetelijk griepje. Dat veel te lang bij ons is geweest. Er komt een oude rimpelige hand mijn kant op met daaraan een man. Hij brengt mij een mondkapje. Ik bedank hem en stap naar binnen. Het belletje rinkelt tringeling. De bakker vraagt mij wat ik wil hebben. Ik kwam voor stokbrood maar loop weg met tijgerbroodjes. Het wordt tijd voor een twaalfuurtje. Met een koud gevoel stap ik het warme huis binnen. Daar zie ik oma. Ze zit tussen de rest van de familie. Samen genieten wij van de broodjes.

Rolf Vermeulen

Rick baalt ervan dat hij geen stempels heeft. Zijn buurman zit vol met stempels, hij wordt door iedereen geliefd in de stad. Rick heeft alleen maar strepen. In de stad waar Rick woont worden stempels uitgedeeld. Als je iets goed kan krijg je een stempel. Als je ergens slecht in bent krijg je strepen. Rick zit vol met strepen. Vaak wordt hij uitgelachen vanwege zijn schele ogen. Rick vraagt zich altijd af waarom hij geen stempels heeft. Ook al is hij niet knap of heeft hij geen stempels als de buurman, hij is wel heel lief en grappig. Maar dat weet niemand omdat hij alleen beoordeeld wordt op zijn uiterlijk.

Na een tijdje is Rick het zat. Hij wil geen strepen meer. Hij besluit contact op te nemen met de burgermeester. De burgermeester heeft geen stempels of strepen. Dat wil Rick ook. De burgermeester woont in een boerderij buiten de stad. Als Rick binnenkomt wordt hij warm verwelkomd door de burgermeester.

‘Hoe komt het dat jij geen stempels of strepen hebt burgermeester?’ vraagt Rick. ‘Als jij jezelf accepteert en niets van anderen aantrekt, verdwijnen de strepen vanzelf.’ Het advies zet Rick aan het denken. Wat maken die stempels of strepen nou eigenlijk uit? Het maakt mij geen ander persoon. Na twee dagen beginnen de strepen te vervagen. Als iemand Rick een stempel of streep geeft werkt het niet meer. Doordat Rick in zichzelf gelooft heeft hij een huid zonder stempels of strepen.

Fabian Ernst

Een modern puberleven

Je ligt in bed. Als je door het raam kijkt zie je de felle maan. Je dromen spoken nog door je hoofd. De verre reizen. Onbekende landen met gekke namen. De avonturen, de sensatie. Kon dat maar blijven. Het gevoel van nieuwe mensen in onbekende steden, hierdoor voel je je verbonden, met de hele wereld. Waar wil je nu heen?

De eerste beste trein pakken. Met de auto. Raampjes omlaag, muziek knetterhard. Wind door je haar. Uitglijden op het perron. Natte broek. Droogt wel weer. De bus missen. Dan maar uithijgen.

De wereld vindt gewoon dat je even moet lachen. Waarom haast? Waarom doen wat er van je gevraagd wordt? Waarom goede cijfers halen? Waarom aan een saaie baan beginnen? Dromen najagen is wat je moet doen.

Dromen vertellen van waar je bent geweest, wat je allemaal hebt doorstaan. Waar je bent, en waar je heen wilt. Wie je bent en wie je wilt worden. Dromen bestaan uit je verleden en je toekomst. Dromen verbinden mensen met elkaar. Je hebt goede en slechte dagen. Na iedere donkere nacht komt de zon weer op.

Samen komen. Elkaar helpen waar dat kan. Je weet niet wat er bij de ander gebeurt. Normaal: een glimlach en een hallo op straat is vaak al mooi genoeg.

Esmee Endeman

Het nieuwe normaal

Een zeer kort verhaal

De mooie dikke bomen staan statig aan weerszijden van de weg. Ik denk dat dokter Cartier van Dissel trots zou zijn op de laan met de schattige, sfeervolle huisjes en de hoge eiken. En bovendien is de laan uitgekozen voor de verfilming van *De Zevensprong*.

Net voor de jaarwisseling worden alle bomen in de straat beroofd van het leven en ingeruild voor kleine, tere boompjes die nog een lange levensweg te gaan hebben. Als je vroeger door de straat liep, voelde het heel veilig en beschermd met de hoge boomkruinen boven je. Soms scheen er dan een waterig zonnetje door het bladerdek en verlichtte de Cartier van Disselweg. De rode dakpannen van de huizen lichtten dan oranje op. In de lente vormden de zonnestralen een jakobsladder die een magisch effect creëerden. En we dachten dat het altijd zo zou blijven, perfect passend bij Lochem. Nu moeten we maar afwachten of zulke ervaringen ook weer terugkomen. We hopen over honderd jaar weer sterke dikke bomen te zien, dat het weer zoals vroeger wordt. We moeten leren omgaan met de nieuwe situatie. En ook al wordt het misschien nooit meer hetzelfde, het kan toch nog leuke dingen met zich meebrengen.

Volgend jaar zullen de kleine boompjes opgroeien, hun bladeren laten vallen en hun vruchten rondstrooien. Van de oude eiken nemen we afscheid. Nu begint een nieuwe bloeitijd.

Sara van Aalderen

Ja, daar staat ie dan. Het winkelkarretje dat op reis is gegaan. Ik heb nog gevraagd wat hen afkomst is. Italy, staat er op de zijkant geplakt. Wat ik me dan afvraag is of de kar of de sticker uit Italië komt. Wat maakt die afkomst en naam eigenlijk uit? Het gaat om je verhaal. Ik ken hen nog maar een paar uur. Hen heeft een hele deuk in zich. Ik vroeg aan de kar waarom dat was maar ik kreeg geen antwoord. De enige kennis van de kar die ik tot mijn beschikking heb, is dat ie werd geweigerd, door drie mensen met een blauw pak op het station. Deze drie mensen bedorven de lol. Hen mocht niet meer mee. Het mag volgens de wet niet. Ik vroeg of het wel mee mocht met een fietskaart... Nee, nee, nee, dat kon dan absoluut niet.

De verbinding tussen mij en de winkelkar werd ineens heel anders. Al die tijd heb ik hen gelijkwaardig behandeld. Het leek me logisch dat ie mee mocht met een kaartje, ik moet toch ook een kaartje kopen als ik mee ga met de trein? Nee, deze dag werd hen geweigerd. Zo abrupt. Waarom? Nu moest het in Zutphen blijven. Alleen. Ik was net een uurtje met hen en was eigenlijk stiekem wel geïnteresseerd.

Zo gingen we beide onze eigen weg die avond. De dag erna waren we weer herenigd. Hen stond bij een bord met een P erop. Geparkeerd stond ie. Hij was nat... weet nou niet of dat door mij komt of door de regen. Geen idee wat er die nacht met hen was gebeurd. Diezelfde liefde gegeven aan iemand anders...?

Goed. Ik wil dat niemand hen meer weigert omdat... ja waarom eigenlijk?

Maas Elshof